

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017. 1Α' ΛΟΥΚΑ.

Σοφονίου προφήτου, Αγγελί νεομάρτυρος Του Αρχαίου Του εν
Χίω αθλησάντος
Έτος 10^ο Τεύχος 461

Η καρτερική και φλεγόμενη ψυχή

(Αγίου Γερμανού του Β'. Πατριάρχου Κων/λεως)

Ο Χριστός λέγεται φως επειδή φωτίζει τον νου προς κατανόησιν των απορρήτων και δεικνύει τα μυστήρια, τα οποία είναι θεατά μόνον στους καθαρούς. Ο Χριστός είναι φως διότι φωτίζει νοητώς τις καρδιές των πιστών και χαρίζει στους ανθρώπους το αισθητόν φως των οφθαλμών. Γι' αυτό και έλεγε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» και «εγώ εις τον κόσμον

ελήλυθα». Ότι δε έτσι είναι η πραγματικότητα, μας το φανερώνει και η περικοπή των ευαγγελικών θείων λόγων που θα αναγνωσθεί σήμερα, και έχει ως εξής:

«Τω καιρώ εκείνω εγένετο εν τω εγγίζειν τον Ιησούν εις Ιεριχώ, τυφλός τις εκάθητο παρά την οδόν προσαιτών. Ακούσας δε όχλου διαπορευομένου, επυνθάνετο τι είη ταύτα». Ο Κύριος επεσκέπτετο κάθε πόλι και περιοχήν της Ιουδαίας, όπου εθεράπευε κάθε νόσο και κάθε σωματικό ελάττωμα, και εκήρυσσε μετάνοιαν, επιστρέφοντας

τους πλανωμένους στην γνώσι της αληθείας και επιβεβαιώνοντας τις διδασκαλίες με τα παράδοξα θαύματά του. Διότι οι άνθρωποι συνηθίζουν να πείθονται και να υπακούουν όχι τόσον στα λόγια όσον στα έργα. Διερχόμενος λοιπόν ο Σωτήρ από τις ιουδαϊκές πόλεις επλησίασε και στην Ιεριχώ. Η Ιεριχώ ήταν πρωτεύουσα των Χανααναίων, από τις μεγαλύτερες πόλεις των εθνικών. Αυτήν την Ιεριχώ την κατέλαβε κάποτε ο Ιησούς του Ναυή με πολιορκίαν, όταν πολεμούσε κατά των εθνικών. Τώρα όμως ο αληθινός Ιησούς την κατέλαβε προς θεραπείαν και σωτηρίαν. Ηθέλησε να την απελευθερώση, την αιχμάλωτο και να οικοδομήσει πνευματικώς, αυτήν που παλαιά είχε κατακρημνισθεί, και να ελκύση κοντά του αυτήν που είχε αποξενωθεί. Από την ίδια πόλη προήρχετο και εκείνη η Ραάβ, η πόρνη, η οποία εδέχθη τους κατασκόπους του Ιησού του Ναυή και τους διέσωσε. Καθώς λοιπόν ο Κύριος επορεύετο την οδό που οδηγούσε στην Ιεριχώ, τον ακολουθούσε λαός πολύς. Συνέρρεαν από παντού για τα θαύματα και τις διδασκαλίες Του. Κάποιος δε τυφλός που είχε καθίσει στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε, ήκουσε την οχλαγωγία και τον θόρυβον εκείνων που ακολουθούσαν πίσω από τον Χριστόν και εδιδάσκοντο και εθεραπεύοντο από Αυτόν, και ερωτούσε να μάθη τι συμβαίνει. Και όταν του είπαν ότι περνά ο Ιησούς ο Ναζωραίος εχάρη, επειδή είχε ακούσει για τα θαύματα που επιτελεί και το εθεώρησε ως μοναδικήν ευκαιρία να κάμη ο Κύριος το θαύμα του και σ' αυτόν, που είναι τυφλός και έχει ανάγκη θεραπείας. Και προσπαθούσε να τον πλησιάσει φωνάζοντας προς Αυτόν δυνατά: «Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Ο δε Κύριος τού είπε: «Τι σοι θέλεις ποιήσω;» και γιατί φωνάζεις έτσι; Τι ζητείς, άνθρωπε, απ' Αυτόν που επτώχευσε για σε την εσχάτη πτωχεία; Τι απαιτείς απ' Αυτόν που δεν έχει ούτε πού την κεφαλήν κλίνη; Και ο τυφλός επέμενε να τον παρακαλή και να τον ικετεύει λέγοντας: «θέλω ίνα αναβλέψω». Δεν εζήτησε κάτι μικρόν και ευτελές από τον Θεόν και Δεσπότην ο τυφλός. Ούτε χρυσόν ούτε χρήμα ούτε τροφές ούτε σκεπάσματα ούτε κάτι άλλο παρόμοιον, όπως εζητούσε από τους ανθρώπους, μολονότι και αυτά ημπορούσε να του τα δώσει Αυτός που δίνει σε όλους τα πάντα, αλλά μόνον του έλεγε: «Κύριε, θέλω ίνα αναβλέψω». Κανένας άλλος δεν ημπορεί να μου το δώσει αυτό, διότι μόνον ο Θεός έχει την δυνατότητα να ελεή και να σώζει. Γι' αυτό και προσέρχομαι και προσκυνώ και γονατιστός σε ικετεύω, ως τον ποιητήν και Κύριον των

όλων, και βοώ το ελέησον και σε ονομάζω υιόν Δαβίδ. Επειδή πιστεύω ότι συ είσαι ο προσδοκώμενος απόγονος του Δαβίδ, ο οποίος ήλθε από αμέτρητον ευσπλαχνία να σώση το γένος μας. Αλλά και με άλλην έννοιαν ονομάζει τον Χριστόν υιόν Δαβίδ, επειδή το όνομα αυτό το τιμούσαν πάρα πολύ οι εβραίοι. Και οι Προφήτες, όσους βασιλείς ήθελαν να τιμήσουν, έτσι τους ονόμαζαν και με το όνομα αυτό τους εδόξαζαν. Επειδή λοιπόν και ο τυφλός αυτός είχε ανατραφεί στον ιουδαϊσμό, δεν αγνοούσε όσα λέγει ο νόμος και οι Προφήτες για τον Χριστόν, και ότι σωματικώς ο Χριστός θα προέλθη από το γένος του Δαβίδ. Και ως προς τον Θεόν μεν εβόησε ελέησόν με, διότι μόνον ο Θεός είναι σε θέσι να ελεή. Ως προερχόμενον δε από τη γενεά του Δαβίδ, τον ονομάζει υιόν Δαβίδ. Ας σημειωθεί ότι η ερμηνεία του ονόματος Δαβίδ είναι: αγαπητός και ισχυρός. Από Αυτόν λοιπόν ζητεί με τόσον πόθο το έλεος. Και δεν του είπε ο τυφλός: ζήτησε από τον Θεόν ή προσευχήσου για μένα ή παρακάλεσε ή ικέτευσε, αλλά ελέησόν με, επειδή ακριβώς εγνώριζε ότι είναι υιός του Θεού, ο οποίος εγεννήθη από την αγίαν και αειπάρθενον Μαρία. Γι' αυτό και κατά την πίστη του έλαβε την ίαση.

«Και οι προάγοντες επετίμων αυτώ ίνα σιωπήση. Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν. Ιησού, υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Αυτή είναι η καρτερική και φλεγομένη ψυχή. Αν δεν ήταν ένθερμος η πίστις του τυφλού, δεν θα εκραύγαζε περισσότερον, όταν προσετάχθη να σιωπήση. Γι' αυτό και ηξιώθη να ερωτηθή από τον Σωτήρα και να τον πλησιάση, και δεν απέτυχε του σκοπού του, αλλά έλαβε την ίασι. «Σταθείς δε», λέγει, «ο Ιησούς εκέλευσεν αυτόν αχθήναι προς αυτόν. Εγγίσαντος δε αυτού επηρώτησεν αυτόν λέγων. Τι σοι θέλεις ποιήσω; Ο δε είπε: Κύριε, ίνα αναβλέψω». Δεν ηρώτησεν ο Δεσπότης επειδή αγνοούσε, αλλά για να μη νομίση κάποιος άλλος ότι άλλο ήθελε να λάβη ο τυφλός και άλλο του έδωσε. Ήθελε όμως να μάθουν οι συμπορευόμενοι και όσοι ευρέθησαν εκεί και την πίστι του προσερχομένου. Γι' αυτό έκανε ο Κύριος αυτήν την ερώτησι. Τούτο γίνεται φανερό και από την ίδια την απόκρισι του Κυρίου: θέλεις να αναβλέψης, λέγει; «Ανάβλεψον». Και την ίδια στιγμή που το ήκουσε, «παραχρήμα ανέβλεψε» και έδρεψε τον καρπόν της πίστεως, την σωτηρία: «η πίστις σου σέσωκέ σε». Αυτή είναι η μαρτυρία του Χριστού, ο οποίος με τα λόγια αυτά έδειξεν ότι αίτιος της θεραπείας του έγινε ο ίδιος ο τυφλός. Έγινε με την πίστι του συνεργός του θαυμαστού αυτού κατορθώματος. Πράγματι, την στιγμή

που του είπε «ανάβλεψον», αμέσως η φωνή του Κυρίου έγινε φως για τον τυφλό και «παραχρήμα ανέβλεψε», επειδή η φωνή ήταν του φωτός, ο λόγος ήταν του φωτοδότου. «Και ηκολούθει αυτώ δοξάζων τον Θεόν». Όταν δηλαδή ο τυφλός εδέχθη από τον Χριστόν παραδόξως την ευεργεσία, δεν ημέλησε να συμπορευθή μ' Αυτόν, και τον ακολουθούσε δοξάζοντάς τον ως Θεόν», και έγινε αφορμή να δοξάζουν και να υμνούν τον Θεόν και οι άλλοι. «Πας γαρ ο λαός», λέγει, «ιδών έδωκεν αίνον τω Θεώ». Και πριν από την δωρεάν εφάνη καρτερικός ο τυφλός, και μετά την δωρεάν φαίνεται ευγνώμων. Καρτερικός διότι, αν και τον περιφρονούσαν και πολλοί τον ημπόδιζαν να φωνάζη, αυτός επέμενε κραυγάζοντας «Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Και ευγνώμων επειδή όταν έλαβε την χάρι, δεν έτρεξε να φύγη, όπως κάνουν πολλοί μετά τις ευεργεσίες, φερόμενοι με αγνωμοσύνη προς τους ευεργέτες. Αυτόν ας μιμηθούμε και εμείς με ζήλο και προθυμία και ας γινώμεθα καρτερικοί στις προσευχές και πριν λάβωμε αυτά που ζητούμε, και αφού τα λάβωμε να μη μένωμε αχάριστοι προς τους ευεργέτες. Και να προσευχόμεθα με πόθον, έστω και αν είμεθα οι πλέον ευτελείς και περιφρονημένοι. Να προσφέρωμε και μόνοι μας δεήσεις προς Κύριον ώστε να λαμβάνωμε από Αυτόν τα αιτήματα προς το συμφέρον μας. Διότι ο τυφλός εκείνος ούτε οδηγόν είχε, ούτε ημπορούσε να ιδή τον Σωτήρα, ούτε ευρήκε συνήγορον κάποιον από τους Αποστόλους, αλλά μολονότι είχε και πολλούς που του απαγόρευαν να μιλήσει και τον ημπόδιζαν να πλησιάση, ημπόρεσε να υπερβή όλα τα εμπόδια και επλησίασε Αυτόν τον ίδιον τον θεραπευτήν και Σωτήρα Χριστόν. Ούτε η κοινωνική θέσις ούτε ο τρόπος ζωής τού έδωσαν το θάρρος, αλλά αντί όλων αυτών ήρκεσεν η προθυμία την οποία τίποτα δεν εστάθη ικανόν να εμποδίση. Την ιδίαν προθυμίαν ας προσπαθήσωμεν να αποκτήσωμε και εμείς στις δεήσεις μας προς τον Δεσπότην. Και αν ο Κύριος αναβάλλη, και είναι πολλοί αυτοί που μας απομακρύνουν και μας εμποδίζουν, ας προσπαθήσωμε τότε περισσότερο, και ο φιλόανθρωπος Θεός μας θα μας πλησιάση και θα εκπληρώση τα αιτήματά μας.